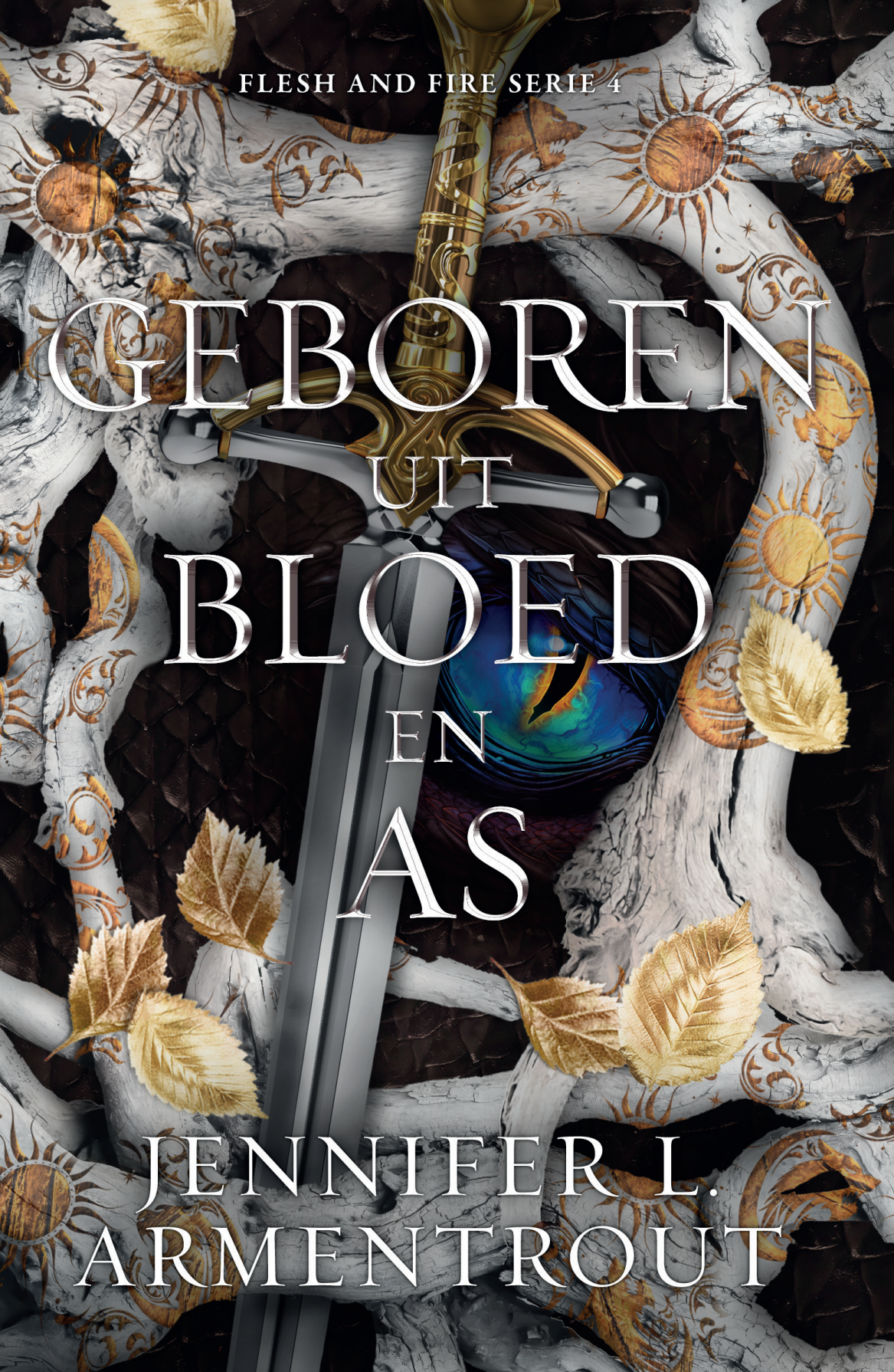

FLESH AND FIRE SERIE 4

GEBOREN
UIT
BLOED
EN
AS

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Geboren uit bloed en as

Jennifer L. Armentrout bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Flesh & Fire-serie:

Schaduw in het vuur

Licht in de vlam

Van vlees en vuur

Geboren uit bloed en as

Blood & Ash-serie:

Uit bloed en as

Rijk van vlees en vuur

Kroon van gouden beenderen

De strijd van twee koninginnen

Ziel van as en bloed

Origin-serie:

The darkest star

The burning shadow

The brightest night

Lux-serie:

Shadows

Obsidian

Onyx

Opal

Origin

Opposition

Harbinger-serie:

Storm and Fury

Rage and Ruin

Grace and Glory

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij

Ga voor mij

Blijf bij mij

Val voor mij

Kies voor mij

Dark Elements-serie:

Bitterzoet

Witheet

Steenkoud

Ademloos

Vertrouw op mij

Droom van mij

Gamble Brothers-serie:

De best man

De player

De bodyguard

Wicked-serie:

Wicked

Torn

Brave

The Prince

The King

The Queen

Alles wat ze aanraakt

Als morgen niet bestaat

Het probleem met voor altijd

Een tweede kans

Voor alle docenten en bibliothecarissen. Ik snap niet hoe jullie
het voor elkaar krijgen. Jullie zijn stuk voor stuk helden.

De man van as

Nyktos, ook bekend als de man van as, de gezegende, de doodsbrenger en de zielenhoeder, de oergod van de gewone man en het einde, de oergod van de dood, en, op dit moment, de god van het grote ongeduld, wilde helemaal niet buiten op de gang voor zijn slaapkamer staan.

Dat was de laatste plek waar As wilde zijn. Hij kon namelijk maar aan één ding denken: aan zijn koningin, zijn hartsverwant, zijn echtgenote, zijn hele wereld, die in hun bed op hem lag te wachten.

Hij had haar slechts een paar minuten geleden verlaten, maar zijn lichaam beefde bijna van het verlangen om naar haar terug te keren. Om naar haar te kijken, haar aan te raken. Om zichzelf eraan te herinneren dat ze veilig was, gezond, in leven, en dat haar verheffing en de uren daarna echt waren geweest, en niet alleen een heerlijke droom.

As wilde zichzelf er dolgraag aan herinneren dat ze toch voor elkaar waren gevallen, ondanks alles wat hij had gedaan om niet aan anderen gehecht te raken. Hij had zelfs zijn *kardia* laten weghalen. Toch waren er barsten gesprongen in de schilden waarmee ze hun hart hadden beschermd, en de muren waarmee ze de ander hadden willen buitensluiten waren afgebroken. De kracht van de wil had het lot verslagen. Zij hadden het lot verslagen.

Allemaal vanwege een volkomen onvoorspelbaar iets.

Onbekend en ongeschreven.

En als enige machtiger dan de schikgoden...

De ware liefde van hart en ziel. Van hartsverwanten.

Maar dit gesprek met Nektas was belangrijk. Dat moest worden gevoerd.

Daarom zou hij geduld hebben.

Of zou hij in elk geval geen bezwaar maken tegen deze onderbreking.

‘Het domein is stil,’ deelde Nektas hem op zachte toon mee.

‘Voor nu.’

‘Voor nu,’ beaamde de draeck. Zijn rood met zwarte haar viel over

zijn ene schouder. 'Aan de grens tussen het Schaduwland en Vathi is het rustig. Aan de hemel eveneens. Er is ook geen enkele beweging van Attes of Kyn waargenomen.'

As maakte zich niet druk over Attes, al wilde hij die ellendeling heus wel levend villen. Hij balde zijn vuisten. Het was de broer van de oergod van oorlog en overeenstemming die hij uiterst langzaam wilde doden, die hij pijnlijk wilde vierendelen en die hij om te beginnen, door zijn vlees stukje bij beetje van hem af te snijden, wilde straffen voor elk woord dat hij tijdens As' gevangenschap had geuit. Het deed er niet toe of die woorden de waarheid waren geweest.

'Zijne Majesteit was zo vriendelijk om me haar aan te bieden. Ik krijg haar zodra hij genoeg van haar heeft.' Kyns ogen glansden van een sadistisch genoegen toen hij zich dicht over As heen boog, die hij voor volledig bedwelmde hield. *'Dat vond ze volgens mij niet leuk om te horen.'* Hij lachte. *'Ik denk dat ze het ook niet leuk zal vinden om mijn pik in haar reet te voelen, maar dat leert ze vanzelf te waarderen. Daar zal ze zelfs om gaan smeken...'* Zijn woorden eindigden in een gorgelend, bloederig gevloek.

As had zijn geketende armen net ver genoeg kunnen strekken om zijn vingers in de keel van die rotzak te drukken. Hij was de helft van zijn huid en een deel van zijn botten erdoor kwijtgeraakt, maar dat had hem niet kunnen deren. Hij zou het zo weer doen, keer op keer. Zo hevig was zijn woede.

Die was nog steeds hevig.

En op dit moment onderdrukt.

Ogen met de kleur van geslepen saffieren keken As aan. Hij was nog steeds niet gewend aan hoe de ogen van de draeck er nu uitzagen, maar hij herkende het begrip in die blik. Nektas wist waaraan hij dacht, ook zonder verbond. De oudste draeck was altijd al als een vader en een broer voor hem geweest.

Nektas keek langs As naar de deur van de slaapkamer. 'Kolís houdt zich verborgen.'

Schaduwēn kropen onder As' huid naar boven en het licht van de wandlampen in de gang flakkerde woest. Toen As de naam van zijn oom hoorde, werd hij zo razend dat zijn woede over Kyn erbij in het niet viel.

Want As wist het.

Kolís had tijdens zijn bezoeken aan As evenmin zijn mond kunnen

houden. Het grote verschil was dat hij slimmer was dan Kyn en op een veilige afstand bleef wanneer hij sprak over Sera als zijn bezit.

As klemde zijn kaken op elkaar en het licht vlamde fel op.

‘As,’ zei Nektas op zachte, maar waarschuwendende toon. Hij stapte naar de oergod toe. Het blauw van zijn ogen was even helder als het licht van de wandlampen.

‘Ik ben rustig,’ zei As langzaam. Hij ademde in en onderdrukte die felle, duistere woede.

Nektas trok een wenkbrauw op. ‘Zeker weten?’

Hij had geen keuze. ‘Ja.’ Hij schraapte zijn keel en de lampen om hen heen werden gedimd. ‘Hoelang denk je dat hij uitgeschakeld blijft?’

‘Moeilijk te zeggen. Een paar dagen? Een week?’ Nektas liet zijn blik opnieuw afdwalen naar de deur. ‘Ik neem aan dat het goed gaat met Sera?’

Het ging meer dan goed met haar. Ze was simpelweg volmaakt. Hij knikte. ‘Ja.’

‘Dat doet me deugd.’ Nektas viel even stil. ‘Ook al dreigde je me om te brengen toen ik eerder aanklopte.’

As voelde dat hij begon te blozen. Hij kon zich nog heel goed herinneren dat hij had bedreigd om Nektas’ nek om te draaien als hij niet snel oprotte. Aan de andere kant, As had het excuus dat hij nog maar net zijn hand van Sera’s lieflijkheden had teruggetrokken. ‘Ja.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Mijn excuses daarvoor.’

Nektas grinnikte. ‘Dat is niet nodig. Ik weet nog goed hoe dat voelt...’

Het licht in de ogen van de draeck werd doffer, en As voelde die pijn dieper en heviger dan ooit tevoren. Want de verliezen die hij zelf had geleden, zijn ouders en andere dierbaren, vielen in het niet bij het verliezen van een wederhelft. Van alles.

En dat was Nektas overkomen.

Daar had Kolis voor gezorgd.

As legde zijn hand op Nektas’ schouder. ‘Aan de eed die ik je heb gezworen is niets veranderd. Kolis gaat boeten voor wat hij jou en jouw dierbaren heeft aangedaan.’

Nektas ademde zo diep in dat zijn neusvleugels trilden. ‘Dat weet ik.’

‘Goed zo.’ As liet zijn arm zakken en zag de gouden huwelijkslijnen boven op zijn linkerhand glanzen. ‘Ik weet dat de anderen meer dan een korte

samenvatting van mij willen, en dat ze Sera graag willen zien.'

'Ze moeten haar zien.' Nektas sloeg zijn armen over elkaar. 'Met eigen ogen.'

As begreep wat hij bedoelde. De anderen moesten zelf zien dat Sera nog steeds dezelfde was en dat ze niet onder de verheffing had geleden. En dat ze was wat ze allemaal voelden.

De ware oergodheid van het leven.

Maar ze moesten nog even wachten.

'Ik heb zelf nog niet de kans gehad om met haar te praten,' begon As.

'Wie had dat kunnen denken,' merkte Nektas op droge toon op.

As glimlachte flauwtjes en keek toen weer ernstig. 'Ik wil Sera spreken voordat ik ook maar wil overwegen om anderen bij haar in de buurt te laten komen,' zei hij. 'Ik wil zeker weten dat ze in orde is.'

Nektas knikte. 'Ze heeft erg veel meegemaakt.'

'Dat zeker.' Daar twijfelde hij niet aan, ook al had Sera niet veel losgelaten over haar gevangenschap.

Maar As wist het.

Ook als Kolis en Kyn niet zo praatziek waren geweest, had hij het geweten. Ze had niet voor niets willen weten of hij nu anders over haar dacht, en hij wist waarom ze hem dat had gevraagd. Ze had weliswaar beweerd dat haar niets ergs was overkomen, maar hij wist wat de reden voor die angst kon zijn, voor de angst dat een ander je voortaan met andere ogen zag. Daar had hij zelf immers de nodige ervaring mee, als getuige en als onwillige deelnemer.

Zijn keel werd even dichtgesnoerd door woede en verdriet, maar hij liet zich er niet door verstikken. Als hij dat toestond, zouden die emoties haar ook verstikken. 'Ze heeft tijd nodig om tot rust te komen,' zei hij. 'Jij moet ervoor zorgen dat ze die krijgt.'

'Dat doe ik,' zei Nektas zonder enige aarzeling. 'Ik zal er ook voor zorgen dat de anderen je in elk geval vanavond en vannacht je rust gunnen. En voor het geval er een idioot is die denkt dat vandaag een goede dag is om te sterven, zal ik de wacht houden.'

Er verscheen een meedogenloos lachje rond As' lippen. Dat laatste beviel hem wel. 'Misschien heb ik langer nodig dan vannacht.'

'Dat zien we wel.'

'Ik ken geen genade als ik word gestoord,' zei As waarschuwend.

De draeck glimlachte flauwtjes en keek weer naar de deur. 'En zij waarschijnlijk ook niet.'

As schoot in de lach. Daar had Nektas beslist gelijk in. 'Je bent...' Hij viel stil toen hij opeens de scherpe, zure smaak van ongemak achter in zijn keel proefde, een emotie die niet de zijne was. Meteen verstijfde hij. 'Ik moet terug naar haar.'

Nektas knikte. 'Ze droomt.' Hij keek As weer aan. 'En haar dromen zijn onrustig.'

Het zware gevoel in As' borst maakte plaats voor verbazing. 'Ben je al aan haar gebonden?'

'Dat was ik al op het moment van haar geboorte.' Er verscheen een felblauwe glans in Nektas' ogen. 'Alleen wisten we het niet.'

Hoe had iemand dat kunnen weten? Slechts weinigen wisten dat Eythos, As' vader, de laatste vonken van zijn leven, en van dat van As, op een geslacht van stervelingen had overgebracht. Dat hadden As en Nektas zeker niet geweten. En niemand had ooit kunnen denken dat een sterveling een verheffing kon overleven en een oergodin kon worden. Dit was voor hen allemaal onontgonnen terrein.

As wilde zich omdraaien, maar er was nog iets wat hij moest zeggen. 'Dank je.'

Nektas hield zijn hoofd scheef. 'Waarvoor?'

As glimlachte meewarig en legde zijn hand in de nek van de draeck. 'Omdat je me al zo lang trouw bent en me zo vaak hebt geholpen.'

Nektas beantwoordde het gebaar. Het gewicht van zijn hand was geruststellend. 'We zijn je trouw omdat je offers brengt en wilskracht toont, As. Je hebt die trouw verdiend en onze band is beslist niet minder krachtig dan een *notam*.'

As stak zijn kin naar voren om aan te geven dat hij het begreep. 'En Sera?'

Er schoot een goedkeurende uitdrukking over Nektas' gezicht. 'Voor haar geldt hetzelfde, hoewel ze die niet hoefde te verdienen.' Hij kneep in As' schouder en liet zijn hand zakken. 'Zorg goed voor haar.'

'Dat doe ik altijd,' beloofde As. Dat was een plechtige eed waaraan hij zich tot in de eeuwigheid ging houden.

Hij liet Nektas achter op de gang en glipte stilletjes de slaapkamer in, terug naar Sera. Zijn blik vond haar meteen en de tijd leek stil te staan.

Ze lag op haar rug, met haar zilverblonde krullen uitgespreid over het kussen en haar blote schouders. Hij liep naar het bed en volgde die lokken met zijn blik, tot aan het roze puntje van haar ene borst, dat nog net zichtbaar was tussen haar haar. Daarna keek hij naar de deken waarmee hij haar had bedekt voordat hij de kamer had verlaten.

Door de aanblik van deze vrouw trok zijn hele lichaam samen van begeerte, maar hij onderdrukte zijn verlangens. Dat had hij moeten doen zodra ze wakker was geworden, maar verdorie, hij had zijn zelfbeheersing meteen verloren. Hij had er geen spijt van, van alles wat ze in de afgelopen paar uur met elkaar hadden gedeeld, en hij wist dat zij dat evenmin had, maar hij had verstandiger moeten zijn.

Zoals Nektas ook al had opgemerkt, ze had erg veel meegemaakt, lichamelijk en geestelijk. Het bewijs daarvan was zichtbaar op haar gezicht.

Tussen haar wenkbrauwen, met een kleur ergens tussen donkerblond en bruin, was een frons zichtbaar, een klein rimpeltje, en de sproeten op haar gezicht staken alle zesendertig veel meer af tegen haar huid, omdat die bleker was dan gewoonlijk. Haar donkere wimpers trilden op haar wangen.

Ze droomde. En haar dromen waren onrustig en beangstigend.

Gespannen sloeg As de deken terug, zodat hij naast haar in bed kon kruipen. Toen hij naar haar keek, proefde hij die zure smaak nog sterker.

Hij wilde weten waarover ze droomde, maar een zwak deel van hem wilde dat juist niet.

Want hij kon niet zeggen wat hij ging doen als hij dat wist. Als hij er naar moest raden, vermoedde hij dat het te maken had met het visioen dat hem jaren geleden had gewaarschuwd en dat hij helemaal verkeerd had begrepen. Dat hem ogenschijnlijk had laten zien dat hij de domeinen zou laten branden en alleen maar dood en verderf zou zaaien.

En wanneer hij aan Kolis dacht, werd hij gegrepen door het verlangen om juist dat te doen. Om wild en roekeloos genoeg te zijn om de domeinen te vernietigen als dat ook het einde van Kolis zou betekenen. Het kon hem niet schelen hoeveel zielen hij daardoor naar de Zuilen van Asphodel zou sturen. Niet als het betekende dat Sera zich nooit meer zorgen over die rotzak behoefde te maken.

Maar zijn razernij zou ook Sera schaden. Leven kon niet zonder dood bestaan. En omgekeerd. Zijn razernij zou het einde van de domeinen betekenen. Van hen beiden.

Daarom moest hij verdomme kalm blijven.

As keek naar haar en wist dat ze hem een klap zou verkopen als ze wist wat hij nu dacht. Rond zijn lippen verscheen een lachje. Ze leek een beetje tot rust te zijn gekomen, maar hij voelde nog steeds haar ongemak. Hij durfde haar niet wakker te maken en hoopte maar dat alles wat haar plaagde zou verdwijnen. Sera was vlak na hun liefdesspel in slaap gevallen en had haar rust hard nodig. Nadat hij een paar minuten naar haar had liggen kijken, verscheen die frons opnieuw op haar gezicht. Ze klemde de vingers van haar trillende hand zo stevig rond de rand van de deken dat haar knokkels wit werden. Nu ving hij een andere emotie van haar op.

Bitter en verstikkend.

Angst.

En toen maakte ze een geluidje dat hij haar nog maar zelden had horen maken.

Sera kermde.

En toen schreeuwde ze slechts één woord.

‘Née!’

As’ hele wezen barstte open.

Verdomme. Hier blijven liggen en niets doen terwijl zij een nachtmerrie had, dat ging niet, dat veranderde zijn ingewanden in een ijzige mengeling van woede en verdriet. Er trok een rilling door zijn arm toen hij zijn hand uitstak.

Verman je, zei hij streng tegen zichzelf. Ze kon op dit moment zonder zijn woede. Hij deed zijn ogen dicht en maakte zijn hoofd leeg. Wat zij nodig had, was alles wat hij zichzelf had ontzegd, na de bestraffingen van Kolis en de eisen van die vreselijke Veses. Sera had een veilige, geruuststellende omgeving nodig. Steun en hulp.

De rilling zakte af. Zijn borst voelde minder gespannen aan. Hij onderdrukte zijn meedogenloze woede en klemde zijn kaken op elkaar. Toen raakte hij heel licht haar gezicht aan. Ze beefde in haar slaap, en dat bracht iets van haar op hem over en wekte zijn oerkracht.

As gaf haar een kus op haar voorhoofd en zag de spanning daar wegsijpelen. ‘Sera,’ zei hij. Hij goot een klein beetje van zijn kracht in zijn stem. Hij wist niet zeker of dit zou lukken, want een oergod kon andere oergoden niet zijn wil opleggen, dat kon alleen de oergod van het leven, maar

ze was net verheven en beschikte nog lang niet over al haar krachten. Hij hoopte hevig dat het zou werken en haatte zichzelf vanwege die hoop. Hij vond het helemaal niet prettig om dit te doen, maar hij verafschuwde haar angst nog veel meer. 'Word wakker, *liessa*.'

DE GRENS TUSSEN LIEFDE EN OBSESSIE WAS NOG NOOIT ZO DUIDELIJK

Sera is eindelijk vrij van Kolis en terug bij haar geliefden, maar de herinneringen aan alles wat er is gebeurd, blijven haar achtervolgen. Toch heeft ze hoop op een toekomst met Nyktos, de enige die onvoorwaardelijk van haar houdt en alles aan haar accepteert, zelfs de dingen waar ze zelf mee worstelt. Nyktos weet zeker dat Sera de Koningin der Goden kan worden, maar om de andere hoven ervan te overtuigen hen te steunen tegen Kolis, moet Sera ook in zichzelf gaan geloven.

MAAR WAAR LIGT DE GRENS TUSSEN RECHTVAARDIGHEID EN WRAAK?

Terwijl Sera de betekenis van haar afkomst en de profetie ontrafelt, blijkt alles wat haar te wachten staat veel groter te zijn dan de obsessie van Kolis. Een oorlog tussen de goden staat op het punt te beginnen. Sera en Nyktos moeten samen met degenen die aan hun zijde vechten Kolis zien te stoppen, voordat alles vergaat in een zee van bloed en as...

Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy en romanceboeken. Van haar boeken zijn al meer dan 340.000 Nederlandse exemplaren verkocht. *Geboren uit bloed en as* is het vierde en laatste deel van de *Flesh & Fire*-serie, de spin-off van van de verslavende hitserie *Blood & Ash*.

Lees ook:

Z&K

ISBN 978 90 2055 688 9 NUR 334

9 789020 556889 >

www.zomerenkeuning.nl